

A uideri potest, quia & si senes magis decet docere quàm discere, magis tamē discere quàm quid
 doceat ignorare. Nihil equidem molestius fero in omnibus angustijs meis quas patior in
 difficillimis quæstionibus, quàm in tam longinqua tuæ charitatis absentia, ut uix possim
 meas dare, uel recipere litteras tuas, per interualla non dierum, non mensium, sed aliquot
 annorum, cū si fieri posset, quotidie præsentem te habere uellem, cum quo loquerer quic-
 quid uellem. Nec ideo tamen non debui facere quod potui, si non potui totum quod uo-
 lui. Ecce uenit ad me religiosus iuuenis, catholica pace frater, ætate filius, honore cōpresby-
 ter noster Orosius, uigil ingenio, paratus eloquio, flagrans studio, utile uas in domo domi-
 ni esse desiderans, ad refellendas falsas perniciosasq; doctrinas, quæ animas Hispanorum
 multo infelicius quàm corpora barbaricus gladius trucidarunt. Nam inde ad nos usq; ab
 oceani litore properauit, fama excitus, quod à me posset de his quæ scire uellet quicquid
 uellet audire. Neq; nullum cœpit aduentus sui fructum. Primo ne de me multū famæ cre-
 deret. Deinde docui hominem quod potui, quod autem non potui, unde discere posset ad-
 monui, atq; ut ad te iret hortatus sum. Qua in re consilium uel præceptum meum cum libe-
 ter & obediēter acciperet, rogauī eum ut abs te ueniēs, per nos ad propria remearet. Quā-
 eius pollicitationem tenens, occasionem mihi credidi à domino esse concessam, qua tibi scri-
 berem de his quæ per te scire cupio. Quærebam enim quem ad te mitterem, nec mihi facile
 occurrebat idoneus & fide agendi, & alacritate obediendi, & exercitatione peregrinandi.
 Vbi ergo istum iuuenem expertus sum, cum ipsum esse qualem à domino petebam, dubi-
 tare non potui. Accipe igitur quæ mihi peto aperiri, ac differere non graueris. Quæstio de
 anima multos mouet, in quibus & me esse confiteor. Nam quid de anima firmitissime tene-
 am non tacebo. Deinde subiungam, quid mihi adhuc expediri uelim. Anima hominis im-
 mortalis est, secundum quendam modum suum. Non enim omnimodo sicut deus, de quo
 dictum est, quia solus habet immortalitatem. Nam de animæ mortibus sancta scriptura
 multa commemorat. Vnde illud est: Sine mortuos sepelire mortuos suos. Sed q; ita mori-
 tur alienata à uita dei, ut tamen in natura sua uiuere non omnino desistat: ita mortalis ex
 aliqua causa inuenitur, ut etiam immortalis non sine ratione dicatur. Non est pars dei ani-
 ma. Si enim hoc esset, omnino incommutabilis atq; incorruptibilis esset. Quod si esset, nec
 deficeret in deterius, nec proficeret in melius; nec aliquid in semetipsa uel inciperet habere
 quod non habebat, uel desineret habere quod habebat, quātum ad eius ipsius affectiones
 pertinet. Quàm uero aliter se habeat, non opus est extrinsecus testimoniō, quisquis seipsum
 aduertit, agnoscit. Frustra autem dicitur ab eis qui animam dei partem esse uolūt, hanc eius
 labem ac turpitudinem quam uidemus in nequissimis hominibus, hanc denique infirmi-
 tatem & ægritudinem quam sentimus in omnibus hominibus, non ex ipsa illi esse sed ex
 corpore. Quid interest unde ægrotet, quæ si esset incommutabilis aliquo modo, undelibet
 ægrotate non posset. Nam quod uere incommutabile & incorruptibile est, nullius rei ac-
 cellu commutari uel corrumpi potest. Alioquin non Achillea tantum, sicut fabulæ ferunt,
 sed omnis caro esset inuulnerabilis, si nullus ei casus accidisset. Non est itaq; natura incom-
 mutabilis, quæ aliquo modo, aliqua causa, aliqua parte mutabilis est. Deum autem nefas
 est, nisi uere summeq; incommutabilem credere. Non est igitur anima pars dei. Incorpo-
 ream quoque esse animam, & si difficile tardioribus persuaderi potest, mihi tamen fa-
 teor esse persuasum. Sed ne uerbi controuersiam uel superfluo faciam uel merito patiar,
 quoniam cum de re constat, non est opus certare de nomine, si corpus est, omnis substan-
 tia uel essentia, uel si quid aptius nuncupatur id quod aliquo modo est in seipso, corpus est
 anima. Item si eam solam incorpoream placet appellare naturam, quæ summe incommu-
 tabilis & ubiq; tota est, corpus est anima, quoniam tale aliquid ipsa non est. Porrò si cor-
 pus non est, nisi quod per loci spacium aliqua longitudine, latitudine, altitudine ita insti-
 tur uel mouet, ut maiore sui parte maiorem locum occupet, & breuiore breuiore, minusq;
 sit in parte quàm in toto, non est corpus anima. Per totum quippe corpus quod animat,
 non

Diuisio
epistole.

Solus deus ue-
re immortalis

Anima nõ est
pars dei.

Achilles in-
uulnerabilis

Anima incor-
porea.